

GİZEMLİ BAHÇE

Yağız, sabah uyandığında odasıyla artık vedalaşması gerektiğini hatırladı. Kardeşi ile uyumadan önce yaptığı sohbetleri ve beraber güldükleri nice geceler aklına gelince yüzünde buruk bir tebessüm oluştu. Annesinin "Günaydın! Hadi çocuklar kalkın" demesiyle kardeşi Sarp da uyandı. Dün akşamdan hazırladıkları kıyafetleri ile üstlerini değiştirdiler. Bu onların ilk taşınmaları idi. Babasının işinden dolayı şu an yaşadıkları şehirden başka bir şehre taşınmaları gerekiyordu. Gidecekleri şehir ve yeni evleri için ikisi de oldukça heyecanlıydı. Birazdan taşınma için gelen nakliye görevlileri bütün eşyaları kamyonu yükleyip gidince evlerinin bomboş haline bakan kardeşlerin gözleri buluştuğunda birbirlerine sarıldılar. Yağız ve Sarp ikiz kardeşlerdi, tek yumurta ikizleri hani birbirine tıpatıp benzeyenlerden. Babasının "Haydi, artık yola çıkalım" demesiyle arabalarına binmek üzere evden ayrıldılar.

Yolculukları oldukça neşeli geçiyordu. Mola verdikleri yerde yaptıkları kahvaltı onlara bayağı bir enerji vermişti. Bir sürü fıkra, şarkı derken artık yaşayacakları şehrin tabelasını gördüğünü annesi söyleyince Yağız ve Sarp'ın heyecanı giderek artmıştı. Bir an önce yeni evlerine ulaşmayı istiyorlardı. Yağız'ın dikkatini en çok yüksek katlı binalar çekmişti. Eski evlerinin olduğu yerde bu kadar çok katlı binalar hiç yoktu ki. Arabaları, çok yüksek binaların olduğu bir sitenin kapısından girerken Sarp "Baba, yeni evimiz bu sitede mi?" diye sordu. Babası "Evet, oğlum. Bak nakliye kamyonu da gelmiş. Şimdi eşyalarımızı da yerleştirecekler." dedi.

Sarp ve Yağız arabalarının park etmesi ile o kadar sabırsızlanmışlardı ki. Anneleri, onlara eşyalar yerleşinceye kadar isterseniz sitenin parkında oynayın, dedi. Ama Yağız da Sarp da önce evlerini görmeyi istediklerini sonra parka gidebileceklerini söylediler.

Asansöre bindiklerinde Yağız "Vay be! Tam 11 katlıymış. Biz kaçınca kata çıkacağız anne?" diye sordu. Annesi 4. katın düğmesine basarak gülümsedi. "Biz o kadar yükseğe çıkmayacağız" dedi.

Sarp ile Yağız, asansör incekleri kata gelip de kapılar açılınca, hangi daireye gideceklerini bu sefer de merak ediyorlardı. Annesi 18 numaralı dairenin kapısını açınca ikisi de büyük bir merakla içeri daldılar. Bu ev, eski evlerinden biraz daha küçüktü. Yine aynı odayı paylaşacaklardı. Salonun camından tam aşağıdaki oyun parkı gözüküyordu. Annesi:

-Eşyalar yerleşirken, siz parkta vakit geçirin isterseniz, diye yineledi. Yağız ve Sarp "Tamam" diyerek parka gitmek için evden çıktılar.

Parkta salıncaklarda sallanıp, kaydıraklardan kaydılar. Bu arada kendi yaşlarında bir çocuk ile tanıştılar. Kerem adlı bu çocuk da onlarla aynı blokta oturuyormuş, Yağız ve Sarp gibi 5. Sınıfa başlayacaktı. Gidecekleri okul hakkında onlara bazı bilgiler anlattı.

Biraz daha oynadıktan sonra yukarı çıkıp anne ve babalarına eşyaları yerleştirmelerinde yardım ettiler. Akşam yemeği için babaları onları dışarıya götürdü. Eve döndüklerinde o kadar çok yorulmuşlardı ki yataklarına girdiklerinde hemencecik uyuyuverdiler.

Ertesi sabah, babaları işe gidince anneleri ile evde kalıp eşyalarını yerleştirmeye devam ettiler. Sarp sıkılıp, "Hadi! Parka gidelim" diye ısrar edince beraber aşağıya indiler.

Bir zaman sonra yanlarına anneleri geldi. Markete gideceğini, isterlerse onların da gelebileceğini söyledi. Yağız ve Sarp bu fikre hemen "Tamam" dediler.

Beraber sitenin dışına çıkıp sokağın köşesindeki markete doğru yürümeye başladılar. Yağız, her yerde bu kadar çok ve yüksek binanın olmasını hala yadırgıyordu. Sarp ise nasılsa sitenin içinde ağaçlar ve çimenler var ya yeter diyordu. Marketten çıkarken Yağız'ın dikkatini karşılarındaki yüksek duvarlarla çevrilmiş, demir kapılı bahçe çekti. Sarp'a ve annesine gösterdi. Annesi:

- Sahibi, evini herhalde böyle sitelere vermek istemedi, dedi.

Yağız, bahçenin duvarlarından yükselen bir sürü meyve ağaçlarını görünce eski evlerinin bahçesi geldi aklına. Elma ağacına tırmanıp yediği elmalar, dalından kopardığı incirler... En çok da ceviz ağacına çıkmayı severdi. Ellerini kapkara yapan taze cevizler... Tam o sırada duyduğu tuhaf bir ses onu daldığı hayallerden çıkardı. Daha önce hiç duymadığı bu sesin neye ait olduğunu anlamadı. Sarp' a sorduğunda ise "Bir korna sesidir, herhalde" dedi.

Akşam yemekte babası ile sohbet ederlerken Yağız, bugün duyduğu tuhaf sestten bahsetti. Babası ise o sesi duymadığı için bir tahminde bulunamayacağını belirtti.

Ertesi gün parka inen Yağız ve Sarp oynarlarken Kerem de onlara katıldı. Kerem, evin tek çocuğu olduğu için Yağız ve Sarp'a çok şanslı olduklarını, her zaman oynayabileceği hem arkadaşı hem de kardeşi olduğunu söyledi. Kerem, burada onlardan çok daha uzun zamandır yaşadığı için biliyordur diye Yağız, dün gördüğü demir kapılı, yüksek duvarlı bahçeyi sordu.

Kerem:

- Yerinizde olsam oraya hiç yaklaşmazdım. Anneler, benim oranın önünden geçmemi bile istemiyorlar. Dediklerine göre içeride çok huysuz, ihtiyar bir adam yaşıyormuş. Çocukları da hiç sevmezmiş. Bir de çok saldırgan bir köpeği varmış. Zaten aksi birisi olmasa çoktan o kocaman araziyi müteahhite verip lüks site yaptırır, bir sürü de parası olurmuş.

Yağız ve Sarp duydukları karşısında oldukça şaşırmışlardı. Sonra yine oyuna daldılar ta ki acıkana kadar. Eve dönerken yine o tuhaf sesi duyan iki kardeş birbirlerine baktılar. Sarp:

-Bence bu korna değil, Yağız. Kesin o bahçeden geliyor. O adam, orada acayip bir yaratık mı besliyor acaba? Bu onun sesi mi?

Yağız gülererek:

- Sen, Kerem'in anlattıklarından fazla etkilendin herhalde. Yaratık diye bir şey yoktur ki.

Akşam yemeğinde annesi, onlara bir sürprizi olduğunu söyledi. Yemeklerini yedikten internetten onlara bir video izletmeye başladı. Videoda çok güzel mavi tüyleri olan bir tavus kuşu vardı. Yağız ve Sarp, annesine bunun neden sürpriz olduğunu anlamadıklarını sordular. Anneleri de sabretmelerini söyledi. Birazdan videoda duydukları kulak tırmalayan ses karşısında yüzlerini ekşiten kardeşler, tekrar sesi dinleyince önce birbirlerine sonra da annelerine bakıp "İşte! Bu o ses!" diye bağırdılar. Annesi gülümseyerek:

- Yağız'ın çok merak ettiği bu sesi bugün tekrar duyunca emin olmak için internetten biraz araştırma yaptım. Bence o bahçede bir tavus kuşu var. Siz de duyduğunuz sesi bakın, tavus kuşunun sesine benzettiniz. Rivayete göre tavus kuşu öyle edalıdır ki su kıyılarına inmekte, kendine bakmaktadır. "Bir varlık bu kadar mı şahane olur? Böyle bir güzelliğe ölüm yakışır mı?" dermiş. O zamanlar sesi de bülbül gibidir. Şakıdı mı dağlar yarılır, ağaçlar aşkla titrermiş. Ayaklarına gelince, bir çift kelebek gibiymiş. Bizim tavus kuşu işte yine bir gün böyle "dünyaları ben yarattım" havalarında gezerken eğilip ayaklarına bir bakmış ki o da ne? O kelebek kanadı ayaklar gitmiş yerine pis tırnaklı pençeler gelmiş. Ağzını açıp o

billur sesi ile “Ah nedir bu güzel başıma gelenler!” şeklinde bir gazel okumak istemiş ama nafile. Sesi alınmış ondan. Gırtlığından sadece bet bir ses çıkıyormuş: Graaak! Denir ki, bugünkü tavus kuşları Allah’ın gazabına uğrayan o tavusun ibretlik torunlarıdır. Ondandır, bir böyle kuyruğunu açar mest olur, bir ayaklarına bakar, dersi hatırlar, çığlık atarlar.

Sonra Yağız ve Sarp uyumak için odalarına gittiler. Sarp hemen uyumuştı. Fakat Yağız bu sefer de tavus kuşunu yakından görebilir miyim diye merak ediyor, gözüne uyku girmiyordu.

Sabah kahvaltıda Yağız, annesine “Tavus kuşunu yakından görebilir miyiz?” diye sordu. Sarp ise annesine Kerem’in anlattıklarını söyledi. Annesi dedi ki: Belki de sizi korkutmaya çalışmıştır. Ama yine de biraz düşüneyim. Hadi hazırlanın, pazara gideceğiz. Tam pazara girerken Yağız bağırdı: Sarp, bak burası Gizemli Bahçe’nin yan tarafı. Ve sadece tel örgüyle kapatılmış. Eğer şansımız varsa tavus kuşunu görebiliriz. Tam o sırada çirkin bir ses duydular. Ve değişik bir silüet hızlıca tavuk gibi yürüyerek yanlarına geldi. Yağız ve Sarp hayretle tavus kuşuna bakmaya başladılar. Masmavi parlak tüyleri, sürmeli gözleri ve muhteşem kuyruğu ile işte tavus kuşu karşılarında idi.

Yağız ve Sarp, tavus kuşunun bahçede süzülüşünü seyrediyorlardı. Birden yaşlıca bir kadın sesi “ İncir ister misiniz?” deyince annesi o tarafa yöneldi. Annesi; buraya yeni taşındıkları, çocukların tavus kuşunun sesini duyunca yakından görmek istedikleri için böyle bahçelerine baktıklarını açıkladı. Yaşlı teyze, gülümseyerek “İsterseniz, içeri gelin, yakından baksınlar” dedi. Yağız ve Sarp, “Lütfen anne, girelim.” dediler. Büyük demir kapıya yöneldiler. Sarp, biraz korkuyordu. “Ya köpek bize saldırırsa” dedi. Annesi “ Olmaz bir şey korkma. Ama istersen elimi tutabilirsin. ”dedi.

Büyük kapı yavaşça aralanırken Yağız, karşısındaki koskocaman bahçeyi görünce şaşırdı. İçeride güzel ve bakımlı bir ev, kaydırak, salıncak ve bir sürü meyve ağacı vardı; incirler, cevizler, ayvalar, fındıklar, elmalar... İçeri girince tavus kuşunun peşinden dolanmaya başladılar. Yakından daha da güzel gözüküyordu. Ayaklarını görünce annesinin anlattığı rivayet aklına geldi. Gerçekten de çok çirkindi ayakları.

Annesi, adımın sonradan Meral olduğunu öğrendiği teyze ile sohbet ediyordu. Yağız ve Sarp ise bu kocaman bahçede koştururken ter içinde kalmışlardı bile. Meral teyze, isterlerse köpekleri Lex ile oynayabileceklerini söyleyince önce çekinen Sarp, karşısında çok sevimli bir golden görünce içinden “Kerem de ne kadar abartmış” dedi. Lex, hem kendini sevdiriyor, hem de onlarla oynuyordu. Bahçede buldukları dal parçasını attıklarında Lex, onlara geri getiriyordu.

Yağız için bahçede kaldıkları sürede sanki zaman durmuştu. Gerçek toprakta koşuyorlardı. Ağaçlardan meyve yemelerine de izin vermişlerdi. Sanki eski anlarından birinin içindeydi ama hayır, gerçektir. Etrafta bir sürü kaz ve tavuk da dolaşıp duruyordu. Çok güzel zaman geçirmişlerdi. Annesi pazara gideceklerini söyleyip müsaade istedi. Kendilerini misafir ettikleri için teşekkür ettiler. Meral teyze, istedikleri zaman gelebileceklerini söyledi.

Tam o sırada Yağız’ın gözüne yerde parlayan bir şey takıldı. Meral teyze, tavus kuşunun bu zamanlar tüylerini döktüğünü, gördüğünün de ona ait bir tüy olduğunu söyledi. “ İstersen, alabilirsin” deyince Yağız çok mutlu oldu. “ Bugünün hatırası olarak saklayacağım” dedi ve teşekkür etti. Al al olmuş yanakları ile pazar alışverişinde annelerine yardım ettikten sonra evlerine döndüler.

Akşam babası gelince, Yağız ve Sarp büyük bir heyecanla bahçeyi, tavus kuşunu anlatmaya başladılar. Tavus kuşunun çektikleri fotoğraflarını, bulduğu tüyünü gösterirken Yağız:

-İyi ki, bu güzelim bahçeyi vermemişler, site yapmamışlar. Bir şey daha öğrendim. Kendi gözümle görmedikten sonra başkalarının diğer insanlar için anlattığı her şeye inanmamak gerekiyormuş. Annesi:

- Evet, yaşlı bir amca vardı. Meral teyzenin babası, oldukça yaşlı ve tontundu. Hatta sana selam söyledi.

Babası Yağız'ın başını okşarken, Sarp ise bahçeden topladıkları fındıkları kırmaya uğraşıyordu.

Öğrencinin Adı - Soyadı: Yiğit Kerem BOZTEPE

Sınıf: 7-A Numara: 19506

Okulu: Özel Büyükçekmece Boğaziçi Ortaokulu

Birey Mimaroba

Veli Adı – Soyadı: Pınar BOZTEPE

Telefon Numarası: 05064565486